

Sv. Jána, apoštola a evanjelistu

Komentár evanjelia na sviatok sv. Jána, apoštola a evanjelistu. „Išli k hrobu. Druhý učeník tiež vošiel.... Videl a uveril“. Prosme o svetlo a vieru, aby sme trochu viac pochopili tajomstvo Božieho vtelenia.

Evanjelium (Jn 20, 1a. 2-8)

Prvého dňa v týždni bežala Mária Magdaléna k Šimonovi Petrovi a k inému učeníkovi, ktorého mal Ježiš tak rád, a povedala im:

„Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položili.“

Peter a ten druhý učeník sa zobrali a išli k hrobu. Bežali obaja, ale ten druhý učeník bežal rýchlejšie, predbehol Petra a prišiel k hrobu prvý. Nahol sa a videl tam položené plachty; dnu však nevkročil. Potom prišiel aj Šimon Peter, ktorý ho nasledoval, a vošiel do hrobu. Videl tam položené plachty aj šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Lenže tá nebola pri plachtách, lež osobitne zvinutá na inom mieste. Vtedy vošiel aj druhý učeník, ten, čo prišiel k hrobu prvý, a videl i uveril.

Komentár

Dnes liturgia slávi sviatok svätého Jána, apoštola a evanjelistu, syna Zebedeovho. Podľa tradície je Ján „milovaný učeník“, ktorý sa pri Poslednej večeri naklonil k Majstrovej hrudi (Jn 13, 25),

sprevádzal Ježiša na muky kríža spolu s Máriou (Jn 19, 26-27), bol svedkom prázdneho hrobu a neskôr prítomnosti Zmŕtvychvstalého (Jn 20, 2; 21, 7).

V dnešnej scéne evanjelia vidíme Máriu Magdalénu, Petra a Jána okolo prázdneho hrobu. Táto scéna je mimoriadne dôležitá, pretože ide o skutočný rozmer Ježišovho posolstva, ktoré Ján vedel tak silno odovzdať. Iba ak by Ježišova láska bola silnejšia ako tá osudná smrť, stálo by za to riskovať pre Majstra všetko. Bez tohto víťazstva by jeho slová zostali len sľubmi, ktoré by sa časom stratili.

Možno práve skutočná a konkrétna láska, ktorú Ján dostal, keď bol blízko Majstra, mu pomohla zostať v očakávaní a v strehu po udalostiach Ježišovho umučenia a smrti. V Ježišovej láske bolo niečo autentické a nesmrteľné, čo mu dávalo pocit, že

Majstrov príbeh sa nemôže skončiť v temnote.

Tieto a mnohé ďalšie spomienky na Ježiša sa mu vynárali v mysli, keď počul od Márie Magdalény správu o prázdnom hrobe. Vzrušenie ho núti bežať rýchlejšie ako Peter, ale keď k nemu dorazí, počká ho na znak úcty k vodcovi apoštolov. Keď sa pozrel von, nevidel Ježiša, ale videl zložené plátno, ktoré mu živo pripomínalo, že tajomstvo Zmŕtvychvstalého je zároveň tajomstvom Ukrižovaného.

A hoci plátna neposkytovali absolútnu istotu, Ján mal v srdci jasno, ktoré môže dať len láska. Keď to videl, vo svojom srdci vedel, že slová, ktoré tak pozorne počul z Majstrových úst, nie sú nič iné ako pravda. Ježiš vstal z mŕtvych a teraz zostávalo čakať, aby ho opäť videl a počul.

Existuje starobylý hymnus, ktorý sa modlí v liturgii hodín, zložený na

počesť evanjelistu. Tento hymnus nám môže poslúžiť na záver nášho komentára. Text nám pripomína, že v milovanom učeníkovi máme vzor, ktorý by sme mali všetci napodobňovať, pretože všetci sme povolaní k tomuto vzťahu lásky so vzkrieseným Pánom:

Blažený zástup serafov,
vzdaj miláčkovi Pána hold;
aj my ho chváľme hymnami,
spievajme s nimi o závod.

Veď on nás učí o Slove,
ako sa stalo človekom:
hoc v lone Panny začne byť,
zostáva s Otcom od vekov.

A teba, Ján, si vyvolil
za svedka prezieravý Pán,

bys' videl slávu Tábora
i úzkosť smutných Getseman.
Pán ti dal nazrieť do neba;
počúvaš nevýslovný hlas,
do Baránkových tajomstiev
i jeho Cirkvi prenikáš.
Kristus ťa zveril Márii,
najvznešenejšiu matku máš.
Ty nás zver Matke panenskej,
do srdca Krista ukry nás. Amen.

Martín Luque // Rachel
Mcdermott - Unsplash